

Arrest

nr. 183 004 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat C. ROBINET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd geactualiseerd op 14 februari 2014.

1.2. Op 20 februari 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds december 2012 in België zou verblijven; betrokkene geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn; er in hoofde van betrokkene zeker sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten; deze integratie zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld zou hebben; deze integratie van betrokkene zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst hij zich maar al te goed bewust zou zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat hij één der landstalen zo snel mogelijk zou dienen aan te leren en hij daarom kosten noch moeite zou hebben gespaard om zich de Duitse taal eigen te maken; hij momenteel over zowel een actieve als passieve kennis van het Duits zou beschikken; onze maatschappij enorm veel van deze man zou krijgen en hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn; dit niet zomaar opzij zou kunnen geschoven worden maar dit zou dienen beloond te worden; het deze man aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken; op sociaal vlak betrokkene zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en hij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkene als aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen; juist door zijn intense ommegang met Belgen en zijn uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, zijn vrienden en kennissen hem dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkene bij de Belgische bevolking helemaal niet zou overkomen als een profiteur maar wel als een integer en goed persoon die een diepe en positieve indruk zou nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; op arbeidsvlak zou dienen te worden opgemerkt dat het voor betrokkene van het grootste belang zou zijn dat hij zelfstandig en onafhankelijk zou kunnen leven en in zijn onderhoud zou voorzien; betrokkene niet zou nalaten om actief op zoek te gaan naar werk opdat hij in zijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien en niet ten laste zou vallen van de Belgische Staat; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven en betrokkene ter staving getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 03.12.2012, werd afgesloten op 18.12.2012 met de beslissing 'Niet in overwegingname' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 19.12.2012.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk minder dan één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet

weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning zou hebben gedaan met Mevr. [A.S.], welke titularis zou zijn van een vijf-jaren kaart en gemachtigd zou zijn tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Betrokkene zou toepassing hebben gevraagd van artikel 10 + 12 bis op 30.09.2013 bij de gemeente Bütgenbach, maar dit zou niet in overweging zijn genomen onder meer omdat zijn partner nog geen 21 jaar zou zijn. Betrokkene zijn partner zou eveneens zwanger zijn, de bevalling zou voorzien zijn voor 19.09.2014. Betrokkene zou met zijn partner een feitelijk en effectief gezin vormen.

Betrokkene beroept zich op de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM en meer specifiek artikel 8 EVRM. Deze rechten zouden worden geschonden wanneer verzoeker van het grondgebied verwijderd zou worden en wanneer hij niet zou worden toegelaten om samen te wonen met zijn vriendin, die een definitieve vergunning tot verblijf in België zou hebben.

Betrokkene voegt ter staving een *composition de menage*, een *attestation d'enregistrement de la declaration de cohabitation legale*, een *accuse de reception de la declaration de cohabitation legale*, een paspoort en een *titre de séjour* van zijn partner toe en voegt een *titre de séjour* van Mevr. [A.L.] (moeder van zijn partner) toe.

Wat betreft het aangehaalde element dat de aanvraag tot gezinshereniging van betrokkene zou zijn geweigerd, het staat betrokkene steeds vrij om opnieuw een aanvraag in te dienen, en zich deze keer wel in orde te stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen. Het feit dat betrokkene zijn aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor gezinshereniging, nadat deze aanvraag werd afgewezen.

Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Er wordt verder niet gespecificeerd welke artikels van de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder van het Kinderrechtenverdrag en van het EVRM, zouden geschonden worden. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met de nodige bewijsstukken.

Betrokkene haalt aan dat hij in zijn land van herkomst niets zou hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben om te overleven aldaar.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kosovo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene voor al die tijd dat hij al in ons land zou hebben verbleven, nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij ook een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan "genomen uit de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, de kennelijke schattingsfout, en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en bijgevolg door het gebrek aan wettelijke aanneembare gronden, evenals van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en middel genomen en van de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden."

Verzoeker betoogt als volgt in zijn synthesesamenvatting:

“Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

1. *Wat de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, de kennelijke schattingsfout, en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en bijgevolg door het gebrek aan wettelijke aanneembare gronden, evenals van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en middel genomen*

In overweging dat de Belgische staat, in zijn nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van de verplichting van de formele en materiële motivatie niet aangehouden kan worden.

In overweging dat mijn verzoeker deze argumentatie niet kunnen aannemen.

In overweging, dat uit art. 74/11 § 1. voortvloeit dat de duur van het inreisverbod vastgelegd wordt rekeninghoudend met de omstandigheden eigen aan ieder geval;

Dat in dit geval, tegenpartij absoluut geen rekening gehouden heeft met het feit dat mijn verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft, op grond van art. 9bis;

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid dit inreisverbod dat aan mijn verzoeker betekend werd, niet geldig gemotiveerd is;

Door zo te handelen, heeft tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

Dat de motivatie van dit inreisverbod duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoeker;

Dat deze motivatie onvoldoende is ten opzichte van de hierboven aangehaalde elementen

2. *Wat de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden;*

In overweging dat de Belgische staat, in zijn nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van artikel 8 EVRM werd niet aangetoond ;

Dat een gedwongen terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM zou meebrengen;

Dat uit de uiteenzetting van de feiten, voortvloeit dat hij een sentimentele relatie voert met Mw. [A.S.].

Dat inderdaad, in de hypothese dat mijn verzoeker gedwongen zou zijn in zijn land van herkomst terug te keren en geen toelating zou hebben op het Belgische grondgebied terug te komen voor een duur van 3 jaar, als onmiddellijk gevolg zou hebben dat de moeder gedwongen zou zijn het kind alleen op te voeden;

Dat het helemaal nadelig zou zijn voor mijn verzoeker en zijn toekomstig kind, maar ook voor Mw. [A.] dat hij gedwongen zou zijn in zijn land van herkomst, voor een duur van drie jaar terug te keren;

Dat het tot uw hoge rechtsmacht behoort na te zien of de beslissing die door de Dienst Vreemdelingendienst genomen werd, en die aan mijn verzoeker betekend werd, wettelijk is en of er geen risico is van schending van art. 8 van het EVRM door hem toegang tot het Schengen gebied te verbieden, gezien zijn familietoestand;

Dat mijn verzoeker dus beweert, dat er schending is van de beschikkingen van de middelen;

2.2. Verzoekers betoog ingeleid onder de hoofding "1" in zijn synthesesmemorie betreft een inreisverbod. De bestreden beslissing betreft echter de in punt 1.2. bedoelde beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker kan niet dienstig een betoog ontwikkelen tegen een beslissing die niet de bestreden beslissing is.

2.3. Verzoeker is voorts van oordeel dat een gedwongen verwijdering een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt, gelet op zijn familietoestand, doch er wordt met huidig verzoekschrift geen bevel om het grondgebied te verlaten bestreden en verzoeker brengt geen elementen waaruit blijkt dat een gedwongen verwijdering dreigt plaats te vinden. Waar hij voorts opwerpt dat hij gedurende een periode van drie jaar niet zou kunnen terugkeren naar België en dit nadelig is voor hem en zijn toekomstig kind, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker hierbij beoogt te verwijzen naar de gevolgen van het inreisverbod van 20 februari 2014. De Raad wijst erop dat hij dit inreisverbod heeft vernietigd bij arrest nr. 166 793 van 28 april 2016. Dit heeft als gevolg dat verzoekers bewering dat hij gedurende drie jaar niet kan terugkeren naar België, geen grondslag meer heeft.

2.4. Blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag had verzoeker verwezen naar zijn alhier verblijfs-gerechtigde vriendin A.S. en naar de aanvraag die hij op grond van deze relatie had ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, die niet in overweging werd genomen door de verwerende partij. Verzoeker had verwezen naar zijn recht op familieleven met haar in de zin van artikel 8 van het EVRM en had gepreciseerd dat dit recht wordt geschonden als hij van het grondgebied wordt verwijderd. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

"Wat betreft het aangehaalde element dat de aanvraag tot gezinshereniging van betrokkene zou zijn geweigerd, het staat betrokkene steeds vrij om opnieuw een aanvraag in te dienen, en zich deze keer wel in orde te stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen. Het feit dat betrokkene zijn aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor gezinshereniging, nadat deze aanvraag werd afgewezen.

Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven."

2.5. Verzoeker gaat niet in concreto op deze overweging in en toont derhalve niet aan dat ze strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De Raad kan er nog aan toevoegen dat verzoekers situatie een situatie van eerste toelating betreft, aangezien hij een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er hem door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

2.6. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat

hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoon, quod non in casu.

2.7. Voor zover kan worden aanvaard dat verzoeker met zijn vriendin een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet in concreto aantoon dat zijn belangen – die in se erin bestaan om in België een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in plaats van in het land van oorsprong, hoewel hij slechts sedert december 2012 in het Rijk verblijft en een opgestarte asielprocedure en gezinsherenigingsprocedure op niets zijn uitgedraaid, en verzoeker reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt, één op 7 januari 2013 en een ander op 23 oktober 2013, wat inhoudt dat hij op illegale wijze in het Rijk verblijft sedert begin 2013 – dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker gedwongen wordt verwijderd en houdt evenmin in dat hij voorgoed wordt gescheiden van België. Zij verhindert niet de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging of tot afgifte van een visum gezinshereniging die ingediend wordt in het land van herkomst en een positieve beslissing in dit verband, zodat verzoeker zijn echtgenote en kind terug kan vervoegen. Artikel 8 van het EVRM legt geen positieve verplichting op tot het aanvaarden van een in precair verblijf ontwikkeld familieleven als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA